

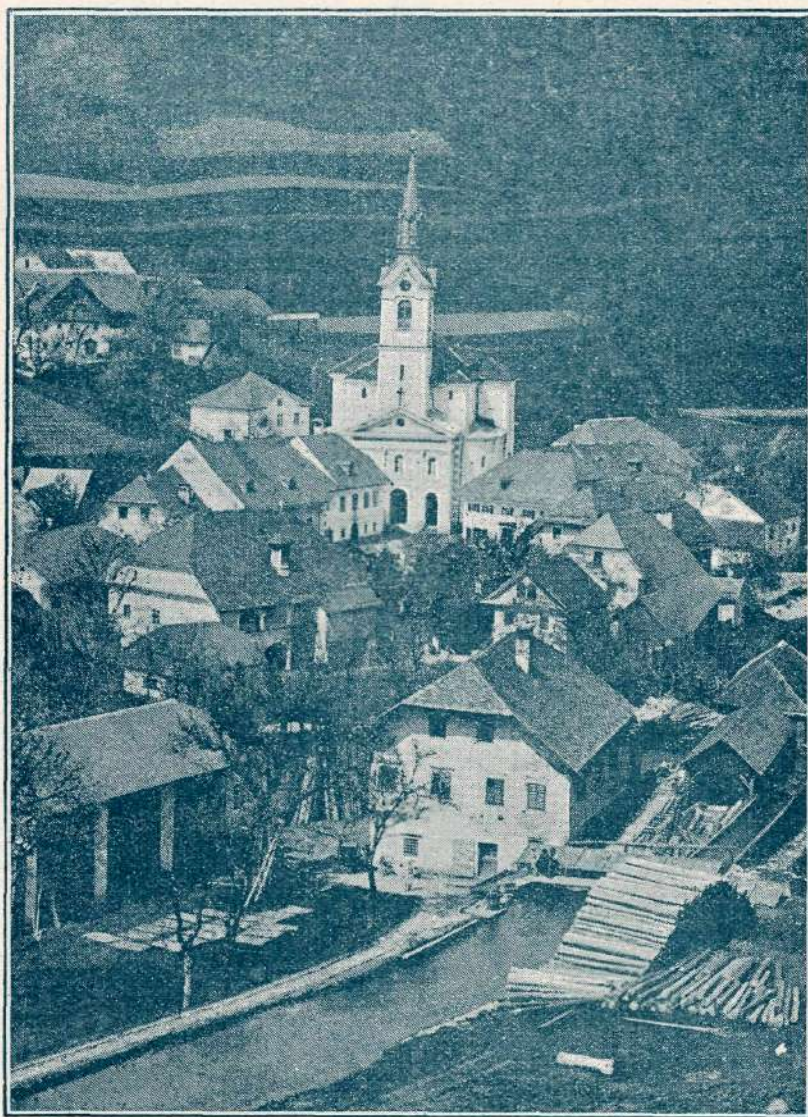
sloboščinami. Tudi ko so v 16. veku Železniki dobili cesarja za svojega gospodarja, ni se jim godilo slabo. Zaslodeli so daleč po svetu po železu in žeblih. Govoré naj številke. Delalo se je v dveh fužinah, dveh plavžih, petih fužnicah in kovalo po mnogih vigencih pri 110 ješah. Gro-

deljna napravili so po tri, in železa po štiri tisoče centov na leto. Barigljije žebljeve se je izvozilo vsako leto okrog štirih tisoč komadov, in zanje priromalo denarja do blizu sto tisoč goldinarjev. To so bili za Železnike zlati časi, od katerih prebivalcem ni ostalo drugega, kakor nekoliko vrojenega ponosa in mnogo spominov na srečne dni. Ko so postavili na Laškem visoko carino in posebno, odkar so se začeli izdelovati žični »štifti«, pojenjala je kupčija s kovanimi žebli, in propadati je jel kranjski železarski obrt. Še celo nek-
kdaj tako živa žeb-

ljarska trgovina na Turško in v Srbijo je opešala. Zadelo so ti denarstveni udarci Železnike tako bridko, da so od l. 1800, do danes izgubili tisoč prebivalcev, to je polovico. Domačini hité za kruhom iz doline. Nekaj si jih je že dobro opomoglo drugodi, ker so se bili doma

pri trdem kladivu navadili pridnosti. V Trstu, Reki in Ljubljani se je udomačilo in obogatelo že lepo število veljakov, ki so bili krščeni pri krstnem kamenu sv. Antona na Trnju.

Omenimo naj še, da so radi dajali Železnikarji, dokler jim je šlo bolje,

Železniki. (Po fotografiji.)

svoje sinove v šolo. Nekateri so dospeli do odlične stopinje, n. pr.: nj. vzvišenost Anton Pflieger vitez pl. Wertenau je bil c. kr. državni konferenčni svetnik na Dunaju, dalje je znana cela vrsta dvornih in sodnih odvetnikov, kakor: Gašpar Levičnik vitez pl. Glomberg,